

Een overdenking over het leven van de Heer Jezus Christus

zoals het in vier verschillende karakters wordt voorgesteld in de vier evangeliën

De Heer Jezus wordt in de evangeliën op verschillende wijzen aan ons voorgesteld. Wij zien Hem als God en Mens in één Persoon, maar van elkaar onderscheiden. Hij is in alle eeuwigheid de Zoon, één met de Vader en de Heilige Geest. Hij is waarlijk Mens geworden en als Gods Zoon geboren uit de maagd Maria. Zijn lichaam is gevormd in haar schoot. Wij zien Hem ook als de Zoon in de schoot van de Vader. Hij is het vleesgeworden Woord, de eniggeboren Zoon, geopenbaard als de Zoon des mensen. Hij is de Christus, de Gezalfde. Ook is Hij de Dienstknecht, de Gezondene, de Geheiligde, de Gegevene en het Lam van God. En ten slotte is Hij de opgestane en verheerlijkte Heer, opgevaren naar de hemel. In de evangeliën wordt Hij met deze benamingen aangeduid.

We zien Hem in de evangeliën onder verschillende omstandigheden. In het dagelijks leven was Hij een Vreemdeling, een Eenzame en toch was niemand meer toegankelijk dan Hij. Hij ondervond voortdurend tegenspraak van de kant van de geestelijke leiders van Israël, wanneer Hij het volk leerde, raad gaf en waarschuwde. Hij onderwees de discipelen die Hem volgden en onderhield een intieme verbinding met hen. Hij ging met hen om op een persoonlijke, betrokken wijze. Hij onderkende de arglistigheid van de farizeeën en had voor elk van hen een gepast antwoord. Voor iedereen die op zijn pad kwam had Hij een bemoedigend woord. Hij genas allerlei ziekten en troostte allen die met hun noden en zwakheden tot Hem kwamen. Er werden Hem op slinkse wijze vaak strikvrage gesteld. Zijn hele leven werd gekenmerkt door een voortdurende uitnodiging tot het heil aan met zonde beladen en verloren mensen. Onder al deze verschillende omstandigheden zien we de Heer Jezus optreden.

Vaak wordt Hij veracht en gesmaad, bespot en gehaat. Hij onttrekt Zich soms aan de mensen om Zijn leven te beschermen tegen de aanvallen van de vijand.

Meerdere malen zien we dat Hij wordt gevolgd door de armen van het volk. Vermoeid en hongerig wordt Hij gediend door enkele vrouwen die Hem liefhebben en door Hem van boze geesten en ziekten zijn genezen en

door nog andere vrouwen, die Hem dienden met hetgeen zij bezaten (Luc. 8:3). Dikwijls zien we Hem in Zijn omwandeling op aarde vergezeld van Zijn discipelen en vervuld met zachtmoedigheid en medeleven tegenover de menigten. Hij verrichtte vele wonderen en toonde enkele malen een glimp van Zijn almacht en heerlijkheid, doordat wij zien dat het rijk van de dood en de demonen Hem onderworpen waren.

Zo wordt Hij ons voorgesteld in de evangeliën. Hij, die is neergedaald, is ook Degene die is opgevaren boven alle hemelen (Ef. 4:10). Hij, die voor zichzelf een beker water vroeg aan een Samaritaanse vrouw, omdat Hij vermoeid en dorstig was (Joh. 4:8), is ook Dezelfde die water in wijn veranderde in Kana (Joh. 2:9).

Hij vroeg zondaars Hem zijn vissersboot te lenen, toen de menigten Hem omringden en op Hem aandrongen (Luc. 5:1). Hij wilde als een reiziger verder gaan en niet binnengaan in de woning van anderen, zonder daartoe gevraagd te worden (Luc. 24:29). Maar toen de gelegenheid het vereiste vroeg Hij, als rechthebbende Heer en Meester, een rijdier aan de eigenaar (Luc. 19:30-32). In een andere schriftplaats zegt Hij dat Zijn plaats is aan de rechterhand van de kracht, en dat Hij komt op de wolken van de hemel (Matt. 26:64).

De wereld zou de geschreven boeken niet kunnen bevatten met de dingen die Jezus gedaan heeft (Joh. 21:25). Maar wat geschreven is, is tot onze zegen geschreven, opdat wij Hem zouden leren kennen en daardoor leven, Hem lief te hebben en te vertrouwen.

Zijn heerlijkheid is drievoudig:

- persoonlijk,
- officieel,
- zedelijk.

Zijn *persoonlijke heerlijkheid* was op aarde verborgen, behalve wanneer het geloof deze ontdekte of een speciale gelegenheid daartoe aanleiding gaf.

Ook Zijn *officiële heerlijkheid* verborg Hij. Hij ging het land niet door als de eeuwige Zoon, die in de schoot van de Vader verkeerde, of als de gezaghebbende Zoon van David. Deze heerlijkheden bleven verborgen,

terwijl Hij dag aan dag als mens in de omstandigheden van het aardse bestaan verkeerde.

Maar Zijn *morele heerlijkheid* kon niet verborgen blijven. Hij kon niet anders dan volmaakt zijn in Zijn handelen, in Zijn spreken en in Zijn openbaring als mens. Die morele heerlijkheid kenmerkte Zijn persoon in alle opzichten.

De uitnemendheid daarvan was te heerlijk voor het bevattingsvermogen van de zondige mens. Het ontmaskerde de mens in zijn verdorven toestand en hield een vermaning in. Die morele heerlijkheid schitterde op aarde of men het al dan niet kon verdragen. Nu schittert ze op iedere bladzijde van de vier evangeliën, zoals ze destijds elke voetstap van Hem op aarde heeft verlicht die Hij ging op aarde.

Behalve deze morele heerlijkheid, die altijd in Hem zichtbaar was, zien wij Hem gaan van heerlijkheid tot heerlijkheid. Van het begin tot aan het einde van Zijn loopbaan kunnen we Hem in de evangeliën in die weg volgen. Bij Zijn geboorte verschijnt de Heer Jezus in de heerlijkheid van zijn menszijn op aarde. Geboren uit een vrouw in een donkere wereld. Toch werd de volle heerlijkheid van de menselijke natuur die Hij had aangenomen in Zijn persoon gezien.

Gedurende Zijn jeugd, in de tijd dat Hij Zijn ouders in Nazaret onderdanig was, weerspiegelde Hij de heerlijkheid van de wet. Hij groeide op en werd gesterkt, vervuld met wijsheid en de genade van God (Luc. 2:42), En Hij nam toe in wijsheid en grootte en gunst bij God en mensen (Luc. 2:52). Mozes vertoonde destijds, als vertegenwoordiger van het volk, de glans der heerlijkheid van de wet op zijn gelaat. (2 Kor. 3:7). Hij kon die glans vanuit zijn persoonlijke wezen niet weerspiegelen, want ook hijzelf kon de wet niet houden. Net als de zwakste uit het volk beefde hij, toen hij de woorden van de wet hoorde uitspreken door God. Maar de Heer Jezus heeft de wet wel gehouden en heeft persoonlijk en ten diepste de heerlijkheid ervan getoond. Hij was het sprekende voorbeeld van de volmaaktheid, die de wet eiste.

Op het door God bepaalde moment moet Hij zijn woonplaats Nazaret verlaten. Hij wordt gedoopt in de Jordaan om de opdracht uit te voeren waartoe God Hem had geroepen. Zo volbracht Hij alle gerechtigheid.

Bij Zijn doop willen we een moment stilstaan om iets bijzonders te vermelden. Die doop onderscheidt zich van de doop van Johannes. Zijn doop viel namelijk samen met Zijn zalving, die we zouden kunnen noemen Zijn wijding, Zijn ambtsbekleding door de Vader en het op Hem neerdalen van de Heilige Geest. Want wij lezen: *“Nadat nu Jezus was gedoopt, steeg Hij terstond op uit het water; en zie, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag de Geest van God neerdalen als een duif en op Zich komen; en zie, een stem uit de hemelen zei: Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden”* (Matt. 3:16).

Het is duidelijk dat Jezus` doop niet de doop was van bekering die Johannes predikte. Van Hem kon geen vrucht van berouw verwacht worden. Hij was reeds volmaakt onder de wet. Hij onderwierp zich aan deze doop, opdat Hij alle gerechtigheid zou vervullen. Vervolgens steeg Hij uit het water, de hemel werd boven Hem geopend, de Heilige Geest daalde op Hem neer en de stem zei: *“Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden”*. Daar, bij Zijn doop door Johannes, openbaarde God Zijn heerlijkheid.

Daarna begon de Heer Jezus als de Gezalfde en Gezondene Zijn optreden. Niet alleen in Nazaret, maar in het hele land. Hij ging aan het volk Zijn goddelijk karakter openbaren. Hij, de altijd volmaakte gehoorzame Mens, die de wet in alle opzicht eerde, openbaarde de Vader en Diens goedheid te midden van alle ellende en nood van een door eigen schuld gevallen mensheid. De heerlijkheid van het beeld van de Vader werd in Hem openbaar in de dienst die Hij vervulde.

Hij heeft Zichzelf niet alleen als de volmaakte Mens onder de wet aan de wereld vertoond. Hij onderhield de wet ook, maar zonder haar toe te passen op anderen. Als Hij dat gedaan had, zou Hij een wetgever geworden zijn zoals Mozes. Maar terwijl de wet door Mozes gegeven is, is de genade en de waarheid door Jezus Christus geworden (Joh. 1:17). Tijdens Zijn verblijf in Nazaret, voorafgaand aan Zijn openbare optreden, werd Hij reeds gekenmerkt door het openbaren van de heerlijkheid van de wet. Onder Israël openbaarde Hij de heerlijkheid van de Vader in Zijn goddelijk karakter met betrekking tot de nood en ellende van de gevallen mensheid. Maar altijd was Hij de gehoorzame en volmaakte Mens onder de wet. Wie Hem zag, zag God die Hem gezonden had. Zo was de Heer Jezus in heel Zijn leven God toegewijd in de verwerkelijking van Zijn dienst.

Vervolgens zien we Hem als de gestorven, opgestane en opgevaren Heiland. Door Zijn dood werd aan Gods gerechtigheid voldaan en de zondaar gerechtvaardigd. Het kruis geeft de heerlijkheid weer van de genade, de waarheid, de gerechtigheid, de vrede en de verheerlijking van God. Het kruis brengt vrede voor de zondaars. Daar schittert volmaakte morele heerlijkheid omdat, vanwege het kruis, God de grootste zondaar aanneemt en vergeeft. Als Christus sterft aan het kruis, na de verzoening tot stand te hebben gebracht, scheurt het voorhangsel van de tempel en de graven van de heiligen worden geopend. Door het kruis kwam gerechtigheid voor God tot stand om de zondaar, die zich op het kruis beroept, te rechtvaardigen (de vrucht van de eeuwige rijkdom van genade). Zo schittert Gods gerechtigheid nu in het aangezicht van Christus, die gekruisigd en gestorven is, maar die leeft en is gezeten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge (Hebr. 1:3).

Wij zien de Heer Jezus gaan van heerlijkheid tot heerlijkheid gedurende die hele wonderbare weg van de schoot van de maagd tot in de hemel.

De heerlijkheid van de menselijke natuur schitterde in Zijn Persoon toen Hij uit de maagd geboren werd. De heerlijkheid van de wet schitterde in Zijn handel en wandel, toen Hij opgroeide en 30 jaar lang leefde in onderdanigheid aan Zijn ouders. De heerlijkheid van Hem die alle gerechtigheid vervulde, schitterde in Zijn doop door Johannes. De heerlijkheid van de Vader openbaarde Hij in Zijn gang door de steden en dorpen van Israël. En de kennis van de heerlijkheid van God schijnt nu in het aangezicht van Christus, die uit de dood is opgestaan, opgevaren ten hemel en zich gezet heeft ter rechterhand van de Majesteit in de hoge.

Als we zo Zijn heerlijkheid nagaan van de schoot van Zijn moeder af tot in de hemel wil ik u voorhouden wat iemand eens heeft gezegd over Zijn hemelvaart: 'In de hemelvaart van Elia openbaren zich de kenmerken van de hemelvaart van Christus. Deze echter is, zonder opgenomen te worden in een vurige wagen, daar Hij door zo'n vurige doop niet behoefde gereinigd te worden en geen wagen nodig had om Hem op te nemen, in eigen kracht van de aarde opgestegen en met Zijn menselijk lichaam in de hemel opgenomen'. Deze uitspraak getuigt van Zijn heerlijkheid, reinheid en de beloning van Zijn verzoeningswerk.

Maar de evangeliën geven ons meer voorbeelden van de heerlijkheid die Hem wacht en van Zijn kracht. De verheerlijking op de berg (Luc. 9:28vv.), de intocht in Jeruzalem (Luc. 19:28vv.), en de wens van enkele Grieken op het feest (Joh. 12:20vv.), tonen ons het Koninkrijk in enkele van haar aspecten. Bij deze bijzondere gelegenheden wordt ons Zijn heerlijkheid voor ogen gesteld. De hemel en de aarde, de plaats rondom de troon in de hemel, Israël en Jeruzalem met alle heidenen uit de vier windstreken worden hier gezien, Hem ontvangende op een wijze die met hun toestand en hun vermogen overeenstemt.

Bij *de verheerlijking op de berg* zien we Hem in hemelse heerlijkheid. Daar ontvangt Hij de eer die Hem toekomt. Hij wordt hier verheerlijkt en Zijn kleding wordt blinkend wit. De personen, die tot het Koninkrijk behoren, verschijnen in heerlijkheid om Hem te ondersteunen vanwege zijn uitgang te Jeruzalem. Mozes aan de ene en Elia aan de andere kant; maar de Heer Jezus, als de bron van alle heerlijkheid, in het midden. Hier zien we Hem in Zijn volmaaktheid en waardigheid in hemelse heerlijkheid. Hij wordt daar persoonlijk verheerlijkt en "*de zomen van Zijn gewaad vervulden de tempel*" (Jes. 6:1).

Bij Zijn intocht in Jeruzalem zien we Hem in Zijn ontvangst door Zijn volk Israël. Hij ontvangt daar de eer die Israël Hem op dat moment wilde geven. De eigenaar van het ezelsveulen erkent Zijn hoogste rechten als Heer. Hier kon Zijn kleding niet zo heerlijk schitteren, zoals dat eerder het geval was op de berg der verheerlijking. Maar de mensen spreidden hun eigen kleren uit op de weg en omringden Hem met de vreugde van het Loofhuttenfeest. Er zijn dan geen verheerlijkte heiligen bij, die hun heerlijke woning verlaten om Hem bij te staan, of uit te gaan om Hem te

begroeten en te eren. Maar de inwoners van Jeruzalem juichen Hem toe als hun Koning.

En de Grieken, als vertegenwoordigers van de volken, staan klaar om aan het feest deel te nemen en zullen ook in de toekomst Hem eren als de Heer van het feest, zoals Zacharia het reeds van te voren aangaf (Zach. 8:20-23; 14:17). De Heer Jezus wees op dat ogenblik weliswaar Zijn koningschap af (Joh. 12), want Zijn ure was nog niet gekomen. Er waren enkele Grieken gekomen om op het feest te aanbidden en ze wilden Jezus zien. Dan zegt de Heer Jezus dat het uur gekomen is dat de Zoon des mensen verheerlijkt zal worden. Maar eerst moest Hij sterven, zoals een tarwekorrel die in de aarde valt en sterft en als hij sterft en niet alleen blijft, draagt hij veel vrucht in de dag van de oogst (Joh. 12:24).

Maar de uitroep van het volk: "*Hosanna! Gezegend is Hij die komt in de Naam van de Heer, de Koning van Israël*" (Joh. 12:13), was slechts van tijdelijke aard. We weten dat, ondanks deze voorbijgaande geestdrift van de menigte, zowel zij als de geestelijke leiders van het volk Hem spoedig zouden verwerpen en dat de vijandschap van de volken en van het ongelovige Israël bij de kruisiging zichtbaar zou worden. Toch is Zijn heerlijkheid, ondanks de houding van de kant van de mensen bij deze gelegenheden, reeds een voorafschaduw van wat Hem staat te wachten in die dag, waarin hemel en aarde en de hele schepping van Hem zullen getuigen en Hem zullen eren en verheerlijken. Men zal dan Zijn tegenwoordigheid in de wereld erkennen op een wijze die Hem waardig is. Wat een heerlijk vooruitzicht is dat! Laten onze harten zo van Hem vervuld zijn, dat ook wij uitzien naar dat moment, waarin Hij in deze wereld tot Zijn eer zal komen.

Maar wij zien die heerlijkheid nog niet, zoals de evangeliën daarvan getuigen. Helaas kijken wij veelal niet op die manier naar God, zoals het eenvoudige geloof vereist. Wij hebben onze eigen gedachten over God en dat is min of meer tot onze schade. Maar de apostel Paulus toont ons de waarde van die heerlijkheid in 2 Korintiërs 4:6: "*Want de God die gezegd heeft: 'Uit duisternis zal licht schijnen', Die heeft geschenen in onze harten tot de lichtglans van de kennis der heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus*". Onze harten moeten niet langer tevreden zijn met onze eigen godsdienstige gedachten en vroomheid, maar bezig zijn met dit beeld van God, en daarin onze zaligheid en rust vinden.

De werking van de Heilige Geest door de apostelen, hetgeen tot uiting komt in de prediking tot zondaars of gelovigen of door het onderwijs in de brieven, heeft als doel Jezus Christus te openbaren. De Heilige Geest spreekt door de evangeliën op dezelfde wijze. Het heeft allemaal betrekking op Jezus Christus. In veel schriftplaatsen worden wij opgeroepen alles van Hem te verwachten. Er is niets bij van onszelf. Het is alles in en door Hem. God heeft Zichzelf in Christus geopenbaard in ons leven. Koningen en profeten hebben naar dit voorrecht verlangd, maar het niet

ontvangen. Wij wel en het is van onschatbare waarde. Wij behoeven onze kennis van God niet te ontleen aan een beschrijving. Wij weten, dank zij een persoonlijke openbaring, wie en wat Hij is. Hij is het beeld van onze God en Vader. *“Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien”* (Joh. 14:9). ‘Zijn beeld is klaar in Hem te lezen. Hij is het die Uw hart verblijdt’, zegt een lied. Het evangelie is het evangelie van de heerlijkheid van Christus, die het beeld van God is. In de Schrift openbaart God Zichzelf door Zijn daden. Maar de Schrift gebruikt niet dezelfde methode om Hem te beschrijven. God heeft de openbaring van Zichzelf niet toevertrouwd aan de pen van een geïnspireerde schrijver. Christus heeft in Zijn genade zichzelf willen openbaren in Zijn handelen, in Zijn woorden en in Zijn daden. Dit zijn de eenvoudige en betrouwbare mogelijkheden om Hem te leren kennen en waardoor iedere zoekende Hem kan vinden.

Daarom zien wij in Zijn leven een voortdurende werkzaamheid. Daarin ligt een diepe betekenis. Steeds weer bracht Hij Zijn God en Vader onder de aandacht van de zondaars. Deze altijd aanwezige ijver in woord en daad toont ons hoezeer Hij ernaar verlangde dat wij Zijn God en Vader zouden leren kennen. Zijn wens was dat we meer van Hem zouden willen weten en waarom die kennis zo goed, heerlijk en nuttig is en aansluit op onze behoeften en... zal ons tot zegen zijn.

Niet door verhandelingen of voordrachten, maar door onze afhankelijkheid van Hem in onze persoonlijke omstandigheden leren wij Hem kennen. Hoe eenvoudiger wij zijn van hart en hoe meer we zullen zijn als de kinderen (Matt. 18:3), des te eerder zullen wij Hem vinden en Hem leren kennen. De goddelijke natuur zien we in Zijn Persoon, het Goddelijke karakter in Zijn leven. En dit geeft inhoud aan ieder facet van Zijn leven, hoe klein, hoe toevallig, hoe gewoon het ook moge schijnen. Want wie het leven van de Heer Jezus volgt, leert God kennen in zijn goddelijke, morele heerlijkheid.

En het is deze heerlijkheid die zichtbaar was in het aangezicht van Christus. Moeten nu de zondaars reageren zoals Israël dat deed bij het zien van de heerlijkheid op het aangezicht van Mozes? Moet de Heer Jezus voor de arme, van zonde overtuigde mens een deksel op het aangezicht leggen, zoals Aäron en de Israëlieten dat destijds Mozes zagen doen?

De Samaritaanse in Johannes 4 werd overtuigd van zonde, even diepgaand en volledig als ooit de wet van de Sinaï had kunnen doen. De Heer Jezus had al de geheimen van haar hart blootgelegd. Maar trok zij zich terug? De zondares in de tempel in Johannes 8 staat voor de Heer Jezus als iemand die door de wet veroordeeld werd tot steniging. Maar verbergt zij zich? Heeft zij onderkend wie het was die zei: Wie van u zonder zonde is, laat die het eerst een steen op haar werpen, waarna haar beschuldigers één voor één vertrokken?

En de discipelen, die elke dag met Hem optrokken, waren zij bevreesd voor Hem? Wensten zij dat Hij ver van hen verwijderd zou zijn, omdat zij aanvoelden dat Zijn tegenwoordigheid te heilig voor hen was? Niets van dat alles. Zij werden verdrietig als Hij er over sprak dat Hij hen ging verlaten. En toen zij meenden Hem verloren te hebben, ontmoette Maria Magdalena hen. Zij trof hen treurend en wenend aan, en zij geloofden haar niet toen zij sprak over de opgestane Heer (Marc. 16:10). Nooit in hun omwandeling met Hem bemerkten zij dat er een sluier op Zijn gezicht lag. Ook wanneer Hij hen iets moest verwijten was dat niet het geval. Die verwijten, soms heel scherp, waren voor hen nooit te vergelijken met de donder van de Sinaï (Ex. 20:18).

Zij bemerkten de heiligheid van Zijn aanwezigheid en waren beschaamd vanwege de overwegingen in hun harten. Nooit echter wensten zij van Hem gescheiden te zijn. Dit geldt toch ook voor u en voor mij? Wat een voorrecht en wat een troost om met Hem de weg te mogen gaan in ons leven hier op aarde.

We vinden het makkelijker om een voornaam iemand thuis te ontvangen, dan bij hem op bezoek te gaan. Maar een bezoek van hem aan ons zou een goede aanleiding kunnen zijn om daarna bij hem op bezoek te gaan. We zien hem dan in zijn huissituatie, die voornamer zal zijn dan de onze. Dit is ook van toepassing op de Heer Jezus en op ons. Wat een zegen ligt hierin besloten! Hij heeft als de Zoon des mensen ons op aarde opgezocht, at en dronk bij ons en openbaarde Zichzelf in genade om zo ons vertrouwen te winnen.

Hij ging met ons om als een vriend. Hij heeft ons opgezocht in onze omstandigheden. Na Zijn opstanding uit het graf is Hij tot ons teruggekeerd. De verschijningen na Zijn opstanding hebben hier op aarde plaatsgevonden. Hij zou spoedig naar Zijn Vader terugkeren, maar bleef nog een ogenblik bij ons om de gemeenschap tussen Hem en ons te versterken. Na Zijn opstanding was Hij voor ons dezelfde Persoon als daarvoor. De verandering van zijn toestand van voor en na het kruis Meerdere voorbeelden aangaande Zijn genade en karakter vóór Zijn lijden en na Zijn opstanding tonen dit overvloedig. De gebeurtenissen na Zijn gevangenneming hadden tussen de Heer Jezus en Zijn discipelen een verwijdering veroorzaakt die zij nooit eerder hadden ervaren. Ze hadden in hun ontrouw Hem verlaten en waren gevlucht in het uur van Zijn arrestatie, terwijl Hij uit liefde voor hen het oordeel van God over de zonde zou ondergaan en zou sterven. Zij waren nog altijd die arme Galileeërs, terwijl Hij uit de dood was opgestaan en verheerlijkt met alle macht in hemel en op aarde. Maar dat alles bracht geen verandering bij Hem teweeg tegenover Zijn discipelen. Paulus zegt in Romeinen 8: *“Want ik ben verzekerd, dat dood noch leven, noch engelen noch overheden, noch tegenwoordige noch toekomstige dingen, noch machten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van*

God, die is in Christus Jezus, onze Heer". Dit is een kostbare constatering.

Dezelfde Jezus, die zij tevoren hadden gekend, keerde bij hen terug. Hij toonde hun Zijn handen en Zijn zijde, opdat zij zouden weten dat Hij het zelf was. En wij kunnen daar nog aan toevoegen, dat Hij hun daarmee ook Zijn hart, gedachten en wegen toonde, Zijn medegevoel, aandacht en Zijn genegenheden, opdat zij ervan doordrongen zouden zijn dat Hij dezelfde was.

Ik hoef dit niet allemaal uit de evangeliën aan te tonen. Want het is overduidelijk. Bij elke gelegenheid waar wij lezen van de opgestane Heiland worden we ons dit bewust. In het boek Handelingen vinden we vele schriftplaatsen die spreken van de opgestane Heer. Het is een en dezelfde Persoon beschreven in Zijn dienst op aarde, na de opstanding en thans in de hemel. Het is een en dezelfde Jezus. Vanuit de hemel is het Zijn vreugde zichzelf voor te stellen met die naam, die Hij onder ons en voor ons verkregen heeft: Jezus. De naam, die Hem tot de onze maakt, daar ook wij door het geloof in Hem uit God zijn en daardoor deelhebben aan Gods genade en heil. In Handelingen 9:6 lezen we dat er uit de hemel een stem klinkt: "*Ik ben Jezus*", in antwoord op de vraag van Saulus: "*Wie bent U, Heer?*"

Wat kunnen wij nog meer zeggen van Zijn goedgunstigheid, trouw, grootheid, eenvoud, heerlijkheid en genade; kenmerken die maatgevend dienen te zijn voor onze weg hier op aarde. Wij weten wat Hij nu is, wat Hij tot in eeuwigheid zal zijn, en wat Hij altijd is geweest. We kunnen het lezen in de evangeliën. En wij kunnen, als we daaraan denken, onze weg op aarde vervolgen in alle rust en eenvoud. Geen onbekende God zullen we straks in de hemel ontmoeten. Hij is dezelfde, gisteren en heden en eeuwig in Zijn eigen persoonlijke heerlijkheid. In Hem is geen verandering, noch schaduw van omkeer. Zo is het ook aangaande de kennis, die Hij van ons heeft in Zijn relatie *met* ons, in Zijn genegenheden *voor* ons en in Zijn wegen *met* ons.

Na Zijn opstanding heeft Hij Zijn discipelen er nooit aan herinnerd dat zij kort daarvoor Hem hadden verlaten. Dit toont ons Zijn liefde en genade. 'Ik ken niemand', heeft iemand eens gezegd, 'zo neerbuigend goed, die zich zo heeft vernederd voor arme zondaars zoals ik. Ik vertrouw Hem in Zijn liefde méér dan wie ook. Niet alleen vanwege Zijn almacht als God, maar vooral aangaande de tederheid van Zijn hart. Nooit heeft iemand dit zo heerlijk en overtuigend geopenbaard als Hij. Niemand heeft mij zo'n vertrouwen ingeboezemd. Laat anderen naar 'heiligen' of engelen gaan, mijn vertrouwen is gericht op Jezus'.

Maar dit is slechts een weerspiegeling van de morele heerlijkheid die in Hem zich openbaarde. Hij, het toonbeeld van Gods heerlijkheid op aarde. We verlangen ernaar Hem te zien in volle heerlijkheid! Wie zou dat nu kunnen bevatten? Het moest getoond worden voordat het beschreven kon worden. In Zijn wandel op aarde vertoonde de Heer Jezus Zichzelf als

Mens zonder die volle hemelse heerlijkheid. Maar de glans ervan is door de Heilige Geest geopenbaard in de evangeliën.

Wat een aantrekkingskracht moet er van Hem zijn uitgegaan voor het oog en het hart van de gelovigen en door de Heilige Geest geopenbaard! De apostelen getuigen daarvan. Vanuit hun geloof wisten zij weinig van Hem en wat hun aardse, materiële belangen betrof, gaf het geen voordeel Hem te volgen. En toch voelden ze zich met Hem verbonden. Zij hadden geen voordeel van Zijn macht om wonderen te doen. In werkelijkheid betwijfelden zij dat eerder, dan dat zij het toepasten. Wij hebben voldoende reden om aan te nemen dat Hij die macht niet t.o.v. hen heeft benut om hen tot zich te trekken.

En toch bleven zij bij Hem en hadden voor Hem hun woonplaats en familie verlaten. Wat een invloed moet de Heer Jezus hebben gehad op de discipelen, die door de Vader waren getrokken! En die invloed en aantrekkingskracht van Hem werd ervaren door mensen van zeer verschillende aard: een Thomas, traag van hart en zwaarmoedige en Petrus, vurig maar impulsief. Beiden volgden Hem en werden door Hem bewaard.

Aan deze voorbeelden kunnen we steun ontleen voor onszelf aangaande de kostbaarheid van de persoon van de Heer Jezus voor onze harten. We mogen het ook ontvangen als onderpand van wat ons staat te wachten, als we als de verlostten van alle tijden, ongeacht huidskleur of afkomst worden verzameld uit alle landen en bij Hem zullen zijn voor eeuwig.

Het zou ons verlangen moeten zijn Hem persoonlijk nog meer te leren kennen dan tot nu toe. Die kennis hadden de apostelen destijds in de verkondiging van het evangelie; de kracht en het gezag van die kennis voedden hun zielen. En het is voor ons nodig ook meer van die kennis te verwerven.

Wij kunnen bezig zijn met meer van Hem te leren verstaan en wij kunnen daarin vorderingen maken. Maar de discipelen, in al hun onwetendheid, laten ons, met al onze feitelijke kennis ver achter zich wat betreft de sterke genegenheid voor Hem. Het gaat erom dat we ons in ons hart tot Hem voelen aangetrokken. Dit gaat boven de feitelijke kennis uit die wij van Hem hebben. Het zijn veelal eenvoudige gelovigen, die hartelijke genegenheid voor Hem hebben, maar in het algemeen is dat vaak bij ons niet zo.

Iemand heeft eens gezegd: 'Het kenmerk van ons christelijk geloof bestaat hierin, dat al wat het inhoudt en al wat het te bieden heeft is geconcentreerd in één Persoon'. Dat is de kracht ervan, waar zoveel andere dingen als zwak dienen te worden aangemerkt. Het spreekt niet alleen van een Verzoener, maar ook van een Verlosser, niet alleen van verzoening, maar ook van verlossing. Je kunt het in beeld aanduiden als het zonlicht en al het andere is daarmee vergeleken maanlicht. Dit maanlicht kan mooi zijn, maar is koud, terwijl het zonlicht leven en licht is.

Er is een groot verschil tussen het zich onderwerpen aan leerstellige waarheden en het zich werpen aan het warme, kloppende hart van de Heer Jezus; tussen het aannemen van een systeem en het zich hechten aan Zijn Persoon. Onze rijkdom is Christus: “*in Wie al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen zijn*” (Kol. 2:3). Hij is destijds niet voor één generatie een Leraar en Heiland geweest, maar voor alle volgende geslachten. Hij is onze Heer en Heiland die gestorven is, maar nu leeft en altijd aanwezig is en levengesteld is voor allen die in Hem geloven!

Ja, inderdaad, deze altijd tegenwoordige en levende Heiland in de evangeliën is voortdurend Zichzelf, zoals men Hem ziet of hoort. Hij is altijd de Leraar, Hij die altijd werkt, er blijft voor de evangelisten maar weinig of niets over om te verklaren of uit te leggen. Dat geeft hun verhalen, eenvoudig en een tastbare waarheid. Nog meer in Zijn relatie ten opzichte van de wereld die Hem omringd, zien we Hem tegelijk als Overwinnaar, Iemand die lijdt, en als Weldoener. Wat een morele heerlijkheid schittert in zo'n geheel! Hij heeft de wereld overwonnen, al haar verleidingen geweigerd. Hij heeft in deze wereld geleden, en getuigenis gegeven van haar manier van doen. Hij zegende onophoudelijk en liet haar delen in Zijn genade en kracht. Haar verleidingen maakte Hem tot een Overwinnaar, haar bezoedelingen en vijandigheden deden Hem lijden, haar ellende alleen maakten Hem tot Weldoener, wat een wonderbare combinatie.

We zien onze Heer Jezus in de evangeliën niet *alleen* maar op die manier. Wij zien Zijn Persoon, Zijn deugden, Zijn dienst in leer en doen, maar als Zijn *dood* niet had plaats gevonden, zou dat alles ons niets baten.

De plaats die ‘Schedelplaats’ wordt genoemd, of de weg naar de hof van Getsemane, zouden wij de grote crisis kunnen noemen. We zien daarbij ieder een aandeel hebben, in de diverse karakters waarin ieder op de plaats komt die bij hem past. Ze krijgen een antwoord, ontvangen voldoening, worden ontmaskerd, geopenbaard en of worden verheerlijkt, naar wat ieder verdient. Wat een plaats, wat een ogenblik wordt ons hier voorgesteld en voor ons verhaald door ieder van de evangelisten op zijn wijze.

De rol die de *mens* hierin speelt, wordt gezien – ellendig en verachtelijk, zoals hij ten diepste is. Hij is daar in alle mogelijke toestanden: die van de Jood en die van de heiden; ruw en beschaafd, in een burgerlijke en in godsdienstige betrekking; nabij of op afstand; als bevoorrecht of overgelaten aan zichzelf. Maar hoe verschillend ook, allen worden tot hun schande ontmaskerd.

Pilatus, een heiden, neemt de zetel in van burgerlijk gezag, maar in plaats van gerechtigheid, die men zou verwachten, is het onderdrukking wat we zien. Pilatus droeg het zwaard niet tevergeefs, maar hij gebruikte het tot straf voor hen die het goede deden. Hij veroordeelde Hem, die hij erkende rechtvaardig te zijn, en van Wie hij had gezegd: “*Ik vind geen schuld in*

Hem”. En de soldaten, die onder zijn bevelen dienden, deelden in zijn ongerechtigheid, of maakten het nog erger. De Joodse schriftgeleerden en priesters, de hele godsdienstige klasse zochten valse getuigen en de menigte, die zich door hen liet leiden, was met hen één en riep tegen Hem, die voorzien had in hun noden en moeiten.

De voorbijgangers, eenvoudige reizigers, waarvan we verder niets weten, en aan zichzelf overgelaten, beschimpten Hem, en gaven uiting aan hun machteloze haat. Zoals Simeon in de dagen van David. En de discipelen, die zo dichtbij waren gebracht, en zo bevoorrecht waren, vertonen ook het algemeen bederf en nemen deel aan dit toneel van schande voor de mens, terwijl ze hun Heer harteloos verlaten in dit uur van gevaar en toen Hij uitzag naar iemand die aan Zijn zijde stond.

Dit alles is verachtelijk. Blootgesteld onder zoveel aspecten verachting wordt de mens met schaamte bedekt voor de ganse schepping; bij deze crisis, in dit ernstige ogenblik, wordt Hij voor de laatste maal gewogen en op de proef gesteld. De vrouw met de kruik gevuld met zuivere nardus vormt geen uitzondering. Want haar geloof was door God gewerkt, en hoe schoon ook de haar daad, die men in de hele wereld in herinnering moet bewaren. Ze is tot lof van God en tot haar lof alleen door de Geest.

Satan, zowel als de mens, vertoont zich in deze grote crisis. Eerst bedriegt hij en dan vernietigt hij. Hij maakt van zijn gevangenen zijn slachtoffers. Hij vernietigend hen door dezelfde valstrik, waardoor hij ze heeft verleid. Het aas verbergt de haak, dat geschiedt altijd in zijn hand. De zonde, die wij begaan, verliest op hetzelfde ogenblik, dat ze wordt uitgevoerd haar aantrekkelijkheid en verandert in de worm, die niet sterft. Goud en zilver zijn verroest en hun roest zal uw vlees als een vuur verteren (Jak. 5:3). Zo is het met de 30 zilverlingen van Judas, gevangen en slachtoffer van de satan.

Jezus is hier in Zijn kracht en overwinning, kracht in al Zijn betrekkingen en overwinning over al wat Hem op de weg tegen kwam. Wat 'n geduld in het verdragen van Zijn zwakken egoïstische discipelen. Wat een waardigheid en kalmte in Zijn antwoorden aan Zijn tegenstanders! Wat een persoonlijke toewijding en wat een onderworpenheid aan de wil van Zijn Vader! Dat zijn de deugden die wij op deze weg zien, vanaf het ogenblik, dat Hij aan tafel zat tot op het ogenblik dat Hij de geest overgaf op het kruis.

En dan Zijn overwinningen. De gevangene is de overwinnaar, zoals de ark in het land der Filistijnen. Hij kwam om de zonde weg te nemen en de dood teniet te doen. God Zelf is hier. Hij treedt op. Als ik het zo mag zeggen, als de duisternis het gehele land bedekt. Dat was Zijn aanneming van het offer van het Lam dat gezegd had: “*Zie, Ik kom*”.

En als zo'n offer aangenomen is zou God dan geen genade bewijzen? Als Jezus zonde voor ons is

gemaakt, is dat een oordeel zonder gratie toevlucht, zonder verzachting, dat Hij moet ondergaan, de duisternis was daarvan de uitdrukking. God nam het offer aan en handelde dienovereenkomstig met het slachtoffer, door de eisen van Zijn gerechtigheid in niets te verminderen.

En dan, als het offeren afgelopen is en het offer gebracht is en Jezus Zijn leven overgegeven heeft, als het bloed van het offer heeft gevloeid en als alles geëindigd is, erkent God door een ander beeld de vervulling van alles, de volheid van de uitdelging en de volmaaktheid van de verzoening. Het voorhangsel van de tempel scheurt van boven naar beneden. Hij, die op de troon zit, die rechtvaardig oordeelt en die alle eisen en hun antwoord weegt, de zonde en zijn oordeel, de vrede en de prijs er voor betaald, geeft dit wondervol getuigenis van de diepe, onuitsprekelijke voldoening, die Hij heeft gevonden in de daad, die zo juist volmaakt is gebracht op de plaats "Schedelplaats" genaamd.

Welk aandeel heeft God zelf genomen in deze grote crisis, de grootste van alle plechtigheden, als alles zijn plaats inneemt voor de eeuwigheid. Dat is nog niet alles. De engelen zijn daar ook, en de hemel en de aarde en de hel; de zonde eveneens en de dood, ja en de wereld ook. De engelen zijn daar als getuigen van deze dingen en nieuwe wonderen lerende: Christus wordt/is gezien door hen.

De hemel, de aarde en de hel zijn daar. Zij wonen dit ogenblik bij. De rotsen en de graven, de aardbeving en de duisternis van de hemel verkondigen deze dingen. De zonde en de dood zijn tot onmacht gebracht, terzijde gesteld en overwonnen. Het gescheurde voorhangsel en het lege graf openbaren deze verborgenheden. De wereld leert haar oordeel door de verzegelde steen, die weggerold wordt en waarvan de wachters genoodzaakt worden het vonnis des doods in zichzelf te ontvangen.

In ieder geval mogen we het uiteindelijke oordeel over de wereld de grote crisis noemen; het meest plechtige moment in de geschiedenis over het handelen van God met Zijn schepselen.

Een verwonderlijke samenvoeging van daders en daden: God en Jezus, de mens en de satan, de engelen, hemel, aarde en hel, zonde en dood en de wereld. Allen nemen hun plaats in, hetzij van schande of van nederlaag, van oordeel of van kracht, van deugden en van overwinningen, van openbaringen en van heerlijkheid. De evangelisten verhalen het ieder op zijn wijze en in geregelde orde onder de leiding van de Heilige Geest. Voor onze bespiegelingen is daarin geen plaats. Wij hebben slechts de lessen aan te nemen, die zij ons onderwijzen; lessen omtrent een vaststaande en onmiskenbare eeuwigheid. En zoals ik aandachtig naar het kruis heb gekeken, zou ik ook graag naar het ledige graf willen kijken. De overwinningsdood of de opstanding uit de doden is het grote geheim. Die was reeds aangekondigd in de allereerste belofte in Genesis 3, waar het woord, gericht tot de slang, sprak over de

dood van Christus en daarna over Zijn overwinning, dat wil zeggen van Zijn overwinning door te sterven. Hij die verbrijzeld zou worden, zou Zelf de kop van de slang verbrijzelen.

Het offer van Abel en elk offer, of dit nu plaatsvond in de tijd van de aartsvaders, of in de tijd van Mozes, sprak van de dood en van een kracht in de dood - een overwinnende, verdienstelijke verzoeningsdood.

Het geloof van Abraham kende diezelfde verborgenheid. Het was het geloof in Hem, die de doden levend maakt. Het staat als model voor het geloof, want Abraham wordt genoemd: de vader van alle gelovigen.

Onder de vele profetische uitspraken verkondigt het zo bekende hoofdstuk van Jesaja 53 dezelfde verborgenheid, want het spreekt over de heerlijkheden van Hem die verbrijzeld moest worden en het verkondigt of geeft aan een zegevierende dood.

De Heer in Zijn onderwijs loopt vooruit op Zijn dood als een Overwinnaar, als Hij nu en dan spreekt over Zijn opstanding uit de doden en over de tempel van Zijn lichaam, die Hij ten derde dage weer zou oprichten (Joh. 2:19).

De vrouw, die de Heer zalfde voor Zijn begrafenis geeft ons een betuiging van geloof in diezelfde verborgenheid. Zij dacht, dat Hij ging sterven en zou worden begraven, maar ook, dat Hij door dood en graf zou gaan als een overwinnaar en juist daardoor zou ingaan tot Zijn zalving of Zijn heerlijkheden. Zij begreep de verborgenheid van de zegevierende dood of van de opstanding uit de doden, het grote feit waarop het evangelie berust. Daarom zegt de Heer, als Hij over haar spreekt, dat overal waar dit evangelie gepredikt zou worden, men ook over wat zij heeft gedaan zal spreken tot haar gedachtenis (Matt. 26:13).

Hij maakt er een voorbeeld van geloof van, zoals dat ook bij Abraham het geval was. De brieven uit die tijd spreken uitvoerig over dezelfde verborgenheid en leggen uit dat de dood en opstanding van de Heer Jezus het geheim van het evangelie is. Zo wordt overal de overwinningsdood van Jezus vermeld. Zonder dit grote feit kon er geen verlossing plaats hebben, maar met dit grote feit kon er niet anders dan verlossing zijn.

De zonde en Christus ontmoeten elkaar, als ik het zo mag zeggen, op het terrein van de dood. De zonde is de prikkel van de dood, die de dood als straf tot gevolg heeft. Christus is de overwinnaar van de dood, of zijn vernietiger. Zij ontmoeten elkaar en het resultaat is het teniet doen van de zonde en de verlossing van zijn gevangenen. Alleen een opstanding van de doden, of het graf, dat de doden in haar weergeeft, zou op zich geen overwinning zijn. De doden kunnen uit hun graf geroepen worden om het oordeel te verwachten, net zoals het geval zal zijn bij hen, die niet geschreven zijn in het boek des levens van het Lam.

De opstanding uit de doden is overwinnend; zij verzekert de verlossing en het grote resultaat van: "wie

de naam van de Heer zal aanroepen, zal behouden worden” (Rom. 10:13). Want “de Heer” is Jezus in de opstanding; Hij, die van zonden reinigt en die de dood teniet doet.

De opstanding van de Heer Jezus is een groot feit. Of wij het willen horen of niet, het vond plaats en kan niet ontkend worden. Ook kunnen we, wat onszelf betreft, niet meer aan zijn toepassing ontkomen. Wij krijgen ermee te maken, een ieder van ons, of wij het willen of niet. Het heeft een verschillend gevolg wat betreft haar tweevoudige kracht en betekenis en een ieder moet weten, hoe het zich bij hem aandient. Het feit is er en niemand kan eraan ontkomen. De opgestane en verheerlijkte Jezus is boven ons en vóór ons geplaatst, zoals de zon staat aan de hemel en de schepping van God heeft ermee te maken.

En wie zou de zon uit de hemel kunnen wegnemen? De heerlijkheid zetelde zelfs in de wolk, toen Israël door de woestijn trok en het volk moest weten dat zij daar was en dat het ermee te maken had, in welke omstandigheid het ook verkeerde. Zij was daar om hen in vreugde te leiden, als ze in gehoorzaamheid wandelden; om hen te berispen en te oordelen als het anders ging. Maar zij was daar boven hen en voor hen, en ze konden er niet aan ontkomen, dat zij zich met hen bezig hield, in welke omstandigheid zij ook verkeerden.

Zo ook later, toen de profeten door God tot het volk werden gezonden. Ze zijn er, en of het volk nu luistert of niet, het zal moeten weten dat er profeten onder hen zijn geweest. Zij kunnen het feit niet ontkennen, noch aan de toepassing voorbijgaan. Nog later is Christus in de wereld, in de dagen van Zijn vernedering, en dat is een overeenkomstig feit. Satan had dat als een feit moeten weten en op zichzelf moeten toepassen. En de mens had door dit feit de zegen binnen zijn bereik, of kon door zijn schuld zijn oordeel verergeren. Het koninkrijk van God was nabij gekomen, en van dit feit en van de kracht ervan hadden zij zichzelf moeten overtuigen.

En het onderhavige, grote feit van de opstanding is juist in overeenstemming met dit alles. Jezus is opgestaan en verhoogd. Hij is opgevaren naar de hemel en is verheerlijkt. Wij zouden evengoed kunnen proberen de zon uit de hemel te halen als te trachten aan de toepassing van dit grote feit op onze toestand te willen ontkomen.

Het spreekt van oordeel en genade, één van beide; of we zien op naar het kruis met overtuigende en belangstellende harten, of we verachten en minachten het. Het spreekt tot aller oor, of men het wil horen of niet. Men moet evenwel dit verschil onthouden en dat is ernstig: om de opstanding van Christus te kunnen genieten als het heil van God, moeten we persoonlijk op een levende wijze door het geloof er nu mee in verbinding worden gebracht. Als we de opstanding ons hele leven geringschatten, dan zullen we er later mee geconfronteerd worden. Ik mag gerust herhalen, dat dit ernstig is. Het herinnert ons aan Marcus 5. Of de satan

het wil of niet, de Heer Jezus stelt Zich met hem in verbinding, in de persoon van de bezetene in Gerasa, om hem te oordelen en zijn werken te vernietigen. Maar Hij stelt Zichzelf en Zijn kracht niet eerder ter beschikking van de arme zieke vrouw in de menigte, totdat ze door het geloof zichzelf in haar nood tot Hem heeft gekeerd.

Dit onderscheid bevat een diepe, ernstige waarheid. Als we nu niet door het geloof de toevlucht nemen tot een opgestane Jezus, om te profiteren van de kracht die in Hem is zal Hij ons weldra bezoeken met het oordeel, dat dan bij Hem zal zijn. Dan zal geen enkele smeekbede baten, terwijl als we Hem nu zoeken het ons zal baten.

Het is goed het gevolg te overwegen. Het is nutteloos voor de mens, voor de wereld, voor de god en overste van deze wereld, de opgestane Christus te weerstaan; het zal alleen maar leiden tot het slaan van de verzenen tegen de prikkels, tot zelfvernietiging.

Twijfelen is van geen nut voor de zondaar, die op de opgestane Christus vertrouwt, want God heeft hem in Christus gerechtvaardigd. De gerechtigheid van God verkondigt de verlossing en verzoening door Zijn bloed. De verzoening tot verheerlijking van God, door Jezus volbracht, is aan Hem te danken. Zijn dood voldeed aan al Gods eisen.

Dat God nu de allergrootste zondaar kan vergeven daar geeft het kruis Hem, om het zo te zeggen, het recht toe. Want op het kruis is aan Zijn gerechtigheid en aan Zijn morele heerlijkheid en heilige volmaaktheid geheel voldaan. Op grond van die gerechtigheid neemt God de zondaar aan, die zich op het kruis beroept. Want zoals door het kruis aan de gerechtigheid van God werd voldaan, zo wordt deze gerechtigheid openbaar als de zondaar zich op het kruis beroept en daardoor wordt gerechtvaardigd.

Als we dit feit en de opstanding van Christus niet aannemen laten we daarmee zien dat we God niet kennen (1 Kor. 15:34); wij zijn dan onwetend aangaande Hem. Daarom vertoont God Zichzelf in een wereld als de onze in al Zijn heerlijkheid in de persoon van Jezus Christus. De vijand heeft door de zonde de dood ingebracht in Gods schepping. Dan wordt de Gezegende geopenbaard en Hij overwint de dood. Dit grote gebeuren vindt plaats op het kruis waar de zonde wordt weggenomen en de dood teniet gedaan. De opstanding is daarvan het getuigenis.

De discipelen waren zich niet bewust van dit grote heilsfeit, zelfs niet toen het plaats vond. Zij toonden op dat ogenblik een aandoenlijke en innige liefde tot hun Meester, maar openbaarden, wat dit feit betreft, tegelijkertijd een volkomen onbegrip en ongeloof. Dit is een heel natuurlijke reactie. Wij zijn eerder geneigd om ons *met Hem* te willen bezig houden, dan te geloven dat *Hij zich met ons* heeft bezig gehouden en dat Hij voor ons heeft gestreden, geleden en getriomfeerd.

De Galilese vrouwen waren vervuld met diepe genegenheid voor Hem, toen zij het graf bezochten. Stoutmoedig vroeg Jozef van Arimatea om het lichaam van de Heer. Dit betekent meer dan alleen de specerijen en de zalving toen men Hem begroef; het spreekt van liefde, ijver, oprechtheid en verdriet. Maria Magdalena bleef achter bij het graf en Petrus en Johannes liepen om het hardst om daar het eerste te zijn. De beide discipelen op weg naar Emmaüs waren bedroefd, toen zij zich met Jezus onderhielden en hun harten brandden vurig toen hun Metgezel onderweg met hen sprak en voor hen de Schriften openden.

Dit alles was het resultaat van oprechte genegenheid; maar desondanks waren zij ongelovig. Hun harten waren wel met Hem bezig, maar men had het grote feit van het kruiswerk en van Zijn overwinning over de dood niet aangenomen toen Hij tot hen had gesproken over Zijn lijden, sterven en opstanding

De Heer is daarover niet tevreden. Hoe zou dat ook kunnen? De zondaars moeten Hem leren kennen in Zijn genade en kracht; Hij die hen in hun nood uitgered heeft. De discipelen komen naar het graf met *ijver* en *liefde*, maar dat *alleen* is niet voldoende. Wij moeten Hem, die naar ons toekomt in geloof zien in *onze* doodstoestand. We moeten naar Hem toegaan als gestorvenen. *Wij* zijn de doden; niet Hij! Hij is de Levende en niet wij. De Zoon van God kwam in deze in zonde gevallen wereld als de Verlosser van verlorenen; als Degene die de doden levend maakt. Dát moeten wij ons realiseren. Hij, de Zachtmoedige, wist de genegenheid voor Hem te waarderen. Maar Hij berispte de Emmaüsgangers om hun ongelooft en hield niet op met zijn onderwijs totdat Hij de grote verborgenheid van Zijn opstanding uit de Schriften had geopenbaard aan hun hart en geweten En zij herkenden Hem bij de broodbreking. *“en zij aanbaden Hem en keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap”* (Luc. 24:52).

Zij offerden, om het zo te zeggen, hun brandoffer en hun plengoffer, zoals men de eerstelingsgarve van de oogst bij het begin van de oogst brengt (Lev. 23:9-13). De engelen waren hen daarin voorgegaan. Zij hadden de verborgenheid leren kennen en zij verheugden er zich over op hun wijze. En wij kunnen, als wij aan dat alles denken, vertroost en bemoedigd zeggen: Wat een belangstelling heeft de hemel in de dingen, die op aarde gebeuren! Wat een getrouw en wonderbaarlijk werk zien we in de weg van God met betrekking tot het werk van Christus voor zondaren volbracht.

Hij is gezien door de engelen. Dit is een deel van de verborgenheid van de godzaligheid. De Christus van God is een voorwerp van bijzondere aandacht voor de engelen geweest, toen Hij in de weg die Hij ging hier op aarde Zijn wondergrote werk volbracht voor zondaars (1 Petr. 1:12). Dit is een heerlijke gedachte. “De zonen Gods”, de engelen, juichten van vreugde toen de fundamenten van de aarde werden gelegd (Job 38:7) en het boek Openbaringen toont hen, als ze hun plaats en aandeel hebben in de grote gebeurtenissen als de loop der aarde beëindigd wordt. Zij delen in de

vreugde, die de hemel kent, als één zondaar zich bekeert (Luc. 15:7) en zij dienen hem gedurende zijn hele levensreis als erfgenaam van het heil (Hebr. 1:14). Wij kunnen dus zeggen dat zij belangstellende getuigen zijn van alles wat ons betreft. Wat deden ze toen Jezus geboren werd? Wat deden ze toen Jezus stierf? Zij zijn altijd aanwezig. Zij vulden de hemel boven de vlakte van Betlehem bij Zijn geboorte (Luc. 2:13-14). Zij zitten in het ledige graf na de opstanding (Luc. 24:4). Is dat geen vertrouwelijkheid? Er is reeds eerder opgemerkt dat de engelen die nacht de grenzen overschreden toen zij in menigten en met gejuich aan de herders verschenen! Dat is waar. Maar zij hadden vaker de grenzen overschreden en hun plaats van oorsprong, de hemel, verlaten om zich voor de aarde te interesseren. Dat schouwspel uit Lucas 2 was slechts één hoofdstuk van hun geschiedenis. Zeker deze vertrouwelijkheid tussen de hemel en de aarde, deze belangstelling die de schepselen van God stellen in de voorwerpen van Zijn genade op aarde, spreken ons van overeenstemming. Een overeenstemming die bestemd is om eens het hele aardse toneel te vervullen. God is een God van orde. De sferen, die Hij vormde en bezielde zullen getuigen zijn van die overeenstemming. Alles zal spreken van de bekwaamheid van de hand die ze heeft gesteld en van de liefde van het hart, die hemel en aarde met elkaar verbindt in de Persoon van de Heer Jezus.

En wat me heeft getroffen en ik wil dit nogmaals herhalen betreft de mens, die onverbetelijk is. Zijn natuurlijke toestand is gebleken en onweerlegbaar bewezen ongeneeslijk en verdorven te zijn. Ondanks het scheuren van de voorhang blijven de harten van de schriftgeleerden en de hogepriesters even verhard en boos als voorheen. De opening van het graf door een engel laat de soldaten, die het bewaken in dezelfde ongelovige toestand als voorheen. De eerstgenoemden geven geld en de laatstgenoemden nemen het aan om een leugen te laten rondgaan omtrent deze voor hen schrikbarende en verbazingwekkende feiten. Wij kunnen hieruit concluderen dat het hart, dat vrees en berouw afwijst en niet verzacht wordt, weigert het heil in Christus te aanvaarden waartoe het wordt genodigd door het liefdevolle aanbod van God. Dat toont ons haar onherstelbaar vervallen toestand. Het woord ‘verloren’ is dan alleen nog van toepassing op de toestand van die menselijke ziel. Wat een ernstige momenten treffen we aan het eind van elk Evangelie! Het volbrachte werk van Christus geeft evenwel aan zondaars, verloren in zichzelf, de allerhoogste genade door God geschonken en wel voor eeuwig. Het geeft ons gerechtigheid van Godswege en een plaats in de familie van Gods kinderen. Wij staan in betrekking tot Hem op grond van gerechtigheid. Wij zijn zonen – aangenomen en gerechtvaardigd in Hem, onze Heer. Door het kruis wordt Gods liefde geopenbaard en de zondige mens ontmaskerd. Daar wordt ook de heerlijke volmaaktheid van God in Zijn goedheid en genade gezien. De speer stak in Zijn zijde en terstond kwam er bloed en water uit (Joh. 19:34). Het voorhangsel in de tempel scheurde van boven naar beneden in tweeën

(Matt. 27:51) toen de Heer Jezus de geest gaf. Hij, van wie de mens gezegd had: “Kruisig Hem, kruisig Hem”. God is geopenbaard in Christus Jezus en die openbaring is volmaakt tot Zijn heerlijkheid en eer, zoals de openbaring van de zondige mens geheel zijn schande laat zien. Inderdaad, de genade van God in Christus Jezus is een volmaakt, schitterend en wonderbaar beeld van wat Hij is in Zichzelf. De verbinding van de zondaar met een heilige God is hersteld in gerechtigheid. Hij plaatst de zondaar voor zich in een positie waardig aan die plaats. Maar niet alleen, zoals eerder gezegd, is de gerechtigheid van God ons gegeven, maar ook de aanneming als zonen door Zijn Vader (Ef. 1:5). En nog meer, de aanneming in genade in de Geliefde (Ef. 1:6), en de gelijkvormigheid aan het beeld van Zijn Zoon (Rom. 8:29). En met Hem delen we in de erfenis van alle dingen, ontvangen een verheerlijkt lichaam en toegang tot het huis van de Vader. Ook zullen wij met Christus als koningen heersen in de toekomstige wereld (Op. 20:6). Al deze dingen behoren de zondaar toe, die door het geloof ingaat binnen de voorhang, dat door de eigen hand van God is verscheurd van boven naar beneden krachtens het bloed van Christus. Wat een rijkdom van genade is ons deel geworden, waar God Zichzelf zo in Christus heeft geopenbaard. Maar iedereen moet daar persoonlijk binnengaan en voor zichzelf die stap zetten om over te gaan van de toestand waarin onze oude natuur ons wil vasthouden tot dit rijke domein. Wij moeten, geliefden, voor Hem komen te staan als schuldbevuste personen; daarna kunnen wij Hem leren kennen, die door genade ons gered en geheiligd heeft. Onze eenheid met allen erkennen, die Hem toebehoren en leren wat onze plaats is in dat ene Lichaam en ons oefenen om ons deel en onze plichten te vervullen in de Gemeente van God.

Dit moet men te alle tijde zich blijven herinneren. Het is een gelukkige, vertroostende herinnering voor het hart in dagen van verwarring, afbraak en afscheiding zoals dat tegenwoordig het geval is.. Wij mogen persoonlijk tot God komen. In vroeger tijden stond het volk van God zo vóór Hem bij twee diepe ernstige gelegenheden: de wetgeving in Exodus 19 en 20, en de wijding van Aäron in Leviticus 8 en 9.

Toen de HERE de wet van de tien geboden gaf, liet Mozes het volk naderen tot aan de voet van de berg. Zij stonden daar tot de woorden van God waren geëindigd. Toen Aäron werd ingewijd tot zijn priesterlijke dienst in de tegenwoordigheid van God, bracht Mozes nog eens het volk tot de deur van de tent der samenkomst, totdat de plechtigheid afgelopen was. Dit was niet de normale gang van zaken. Gewoonlijk hoorde het volk alles wat hen betrof alleen van Mozes of van Mozes en Aäron en werd zo onderwezen in zijn plichten Maar bij deze twee grote gelegenheden, de wetgeving en de inwijding van het priesterschap, moest de hele vergadering van Israël aanwezig zijn, opdat iedereen door het zien en horen getuige was van deze dingen en ze leerden kennen. Maar dat niet alleen. Beide gelegenheden waren voor hen een geestelijke oefening.

Ze waren niet allen toeschouwers, maar toeschouwers die onderwezen werden en erbij betrokken waren.

Bij de Sinai weende en sidderde het volk. Dit was terecht. Mozes keurt, in overeenstemming met de Heer, dit gejammer en deze schrik goed. Wij kunnen als mensen die luisteren naar de doodstraf, die over ons wordt uitgesproken, niet zonder sidderen en beven zijn als we aan een oordelende God denken.

Toen, bij de ingang van de tabernakel, het vuur en de heerlijkheid neerdaalden van de hemel om te betuigen, dat de dienst van Aäron was goedgekeurd en om de resultaten ervan te waarborgen, stootte de vergadering kreten uit van geluk en vielen op hun aangezicht en aanbaden God. Dat was zoals het moest zijn. God was daar niet als een Wetgever te midden van de verschrikkingen van het oordeel, maar als een Verlosser te midden van de rijke voorzieningen van de genade. Wij kunnen de genade en het heil van God niet ontvangen zonder een reactie van dankbaarheid en vreugde in onze harten (hoe pover dit ook heden bij ons kan zijn).

Zo was het vanouds in Israël en zo waren zij allen bij deze beide grote en ernstige gelegenheden persoonlijk aanwezig in Gods tegenwoordigheid. Zij ondergingen de invloed ervan bij elke gelegenheid overeenkomstig haar kracht. Iedereen was daar present. De levende God en het gehele volk waren erbij betrokken. God met hen en zij met God. ‘t Is goed om hierop te letten.

Als iemand als zondaar bevrijd en in de vrijheid gesteld wil worden, moet hij zich in de tegenwoordigheid van God stellen Als een gelovige ergens van overtuigd moet worden, moet hij zichzelf voor God stellen en zich bewust zijn van Zijn tegenwoordigheid. Zulke ogenblikken zijn diep persoonlijk. Wij moeten allen opnieuw geboren worden en door de nieuwe geboorte overgaan in het licht en in het Koninkrijk van God. *“Ik weet Wie ik geloofd heb”*, zegt Paulus (2 Tim. 1:12). En ook: *“ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij en wat ik nu leef in het vlees, dat leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven”* (Gal. 2:20). In deze verzen vindt men het getuigenis van Paulus het persoonlijk eigendom van Christus te zijn. En dat mag ons deel ook nu zijn. Dat was ook het geval in de zwakke woorden, zo u wilt, van Job lang geleden: *“Ik weet echter: mijn Verlosser leeft, en Hij zal ten laatste over het stof opstaan. En als zij na mijn huid dit doorknaagd hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen. Ik zelf zal Hem aanschouwen, en mijn ogen zullen Hem zien, niet een vreemde; mijn nieren bezwijken van verlangen in mijn binnenste”*. (Job 19:25-27).

Geliefden, wij verlangen ernaar de innige gemeenschap met Hem te ervaren. Het is onze plicht en tegelijk het hoge voorrecht en een daad van het geloof, onze plaats voor de Heer in te nemen om Hem meer te leren kennen en Zijn vrede te genieten. Laten we liever, in plaats van ons zelf angstvallig te onderzoeken om te weten of wij wel beantwoorden aan *wat* Hij is, onze

harten opwekken om van Hem te genieten in de wonderbare openbaring van Hemzelf. Onze eerste plicht is te leren verstaan *wie* Hij is, in het licht van Zijn aanschijn. Om Hem te leren kennen in de rust, met dankzegging en vreugde. Laten we niet beginnen ons zelf te vergelijken met Hem onder angst of zelfkwellend, of trachten Hem na te bootsen. Zijn tegenwoordigheid zou ons genoeg moeten zijn, zodat

we ieder ogenblik, het zij 's morgens, 's middags of 's avonds ontspannen en heel natuurlijk kunnen gaan tot Hem, onze Heer en Heiland, hebbende een ruime ingang. Zoals iemand eens heeft gezegd: *“Als zij die niets te verliezen hebben, maar alles te winnen”*. Amen.

Oorsprong: [Le Messager Évangélique](#) 1964-68

Titel: [The Evangelist](#) page 443

Oude Sporen 2013

